Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De SS is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der SS	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	SS-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

		Pag.
	Heilig Profaan	
	De Zoon	114
	Heeroom	119
	Het beslissende oogenblik	123
	Wie gaat er mee?	124
	Onze leus	127
	Ons bloedoffer	128
No. 5:	Mijn Kamp	129
	Over de heiligheid van het eigendom	131
	Uitspraken van Joden	135
	Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B.	136
	Het Rijk	137
	Het Jodendom	144
	Trek naar Oostland	149
	Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk	153
	Ons bloedoffer	160
No. 6:	Trek naar Oostland II	161
	Heilig — Onrein	167
	Het Rijk	168
	Heroverde ruimte	168
	Nederland tot Adolf Hitler	177
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	178
	Het Jodendom	187
	Waarom Sibbe-onderzoek	189
	Ons bloedoffer	192
No. 7:	Mijn Kamp	193
	Het Communisme	195
	De zege van den Generaal-veldmaarschalk	203
	Het Rijk	206
	Trek naar Oostland III	209
	Langemarck-Studium	215
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	217
	Ons bloedoffer	224
No. 8:	Wanneer de bovenlaag	225
	Verlovings- en Huwelijkorder	226
	Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen	228
	Mendel	232
	Ons Geloof	240
	De „Funker"	241
	Trek naar Oostland IV	243
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	247
	Ons bloedoffer	256

		Pag.
No. 9:	Ons Rijk	257
	De groei van onze Nederlandsche taal	261
	Kapitein Reche houdt een preek	268
	Trek naar Oostland V	273
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	279
	Ons bloedoffer	287
No. 10:	Gemeenschappelijk bloed	289
	Wiking	290
	Ons Rijk	292
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	298
	De Führer	305
	De eeuwige wet van het bloed	306
	De order	310
	Trek naar Oostland VI (slot)	314
	9 November 1923	319
	Ons bloedoffer	320
No. 11:	Ons Rijk	321
	De Führer	329
	Grenzen van Europa	330
	Germaansche-SS	337
	De kunst van het bronsgieten	338
	Boer en bankier	340
	Trouw	345
	Helmke von Hemmingstedt	347
	Ons bloedoffer	352
No. 12:	Die zwak is	353
	Kameraden!	354
	Zij die voor ons in 't Oosten staan	356
	Wiking	361
	Onze vrouwen	363
	Ons Rijk	364
	Winterwende	368
	SS-Gemeenschap	369
	Het kind in de gouden wieg	372
	De Führer	374
	Bij de afbeeldingen	377
	Nu is Winterwende	378
	Het jaar is weer vergangen	379
	Hooge nacht der klare sterren	380
	Nieuw geboren licht der zonne	381
	De lichtende zon zal weer schijnen	382
	En jagen den winter weg	383
	Ons bloedoffer	384

K 113

Ons Rijk

GERMAANSCHE VEELVORMIGHEID

De natuur kent soorten die tot starre onveranderlijkheid schijnen gedoemd te zijn en andere die een groote mate van variabiliteit bezitten. Het Nijlpaard dat voor honderdduizenden jaren in de Theems zwom, toen deze nog een zijrivier van den Rijn was, vinden wij onveranderd in de moerassen van den Nijl terug; maar nemen wij b.v. de wilg, dan bestaan daar tientallen soorten van, met vele variëteiten. En toch vormen de wilgen één geheel; zij zijn anders dan de peppels b.v., waar zij nog het dichtst bij staan.

Onze gedachten gingen onwillekeurig naar de planten- en dierenwereld, toen wij over de veelvormigheid van de Germanen iets wilden zeggen. Kunnen wij die van daaruit begrijpen? Ten deele zeker. De menschvormen, die in den laatsten ijstijd in Europa woonden en waaruit het Noordras en het Faalsche ras zouden ontstaan, hadden nog een groote veelvormigheid, ook al kunnen wij ze zonder meer direct onderscheiden van primitieve menschvormen, zooals de Neanderdalmensch, die nog gelijk met hen in Europa heeft geleefd, toen het klimaat nog niet zoo koud was. Uit hun veelvormigheid zou onder harde selectie de Natuur meer en meer één bepaald type uitziften, zou de Natuur ras vormen: het breedere Faalsche en het smallere Noordras. Deed zij dat op één plaats? Het geschiedde in Midden-Europa en aan de kusten van Noord- en Oostzee (voor zoover die toen bestonden) en het is zelfs waarschijnlijk dat deze rasvorming op meerdere plaatsen van dit gebied tot stand kwam [1]).

[1]) Vergel. Vormingsbladen 1941, blz. 346 (overdruk Het Rassenvraagstuk blz. 38).

Hoe dit ook zij, aan het eind van dit proces ontstaan in Europa reeds twee scherp gescheiden kulturen, die van het Hunebedden-volk en van het Strijdbijl-volk. De eerste in het N.-W. aan de kust, de tweede in Midden-Duitschland. In beide kulturen vinden wij Noordras en Faalsch ras en hoe groot de verschillen ook mogen zijn, beide komen voort uit de Middensteentijd kulturen van deze gebieden en zijn ook op hun beurt zóó verschillend van alles wat er omheen ligt, dat zij als een eenheid beschouwd mogen worden tegenover de rest van Europa.

In Jutland zou een versmelting van deze beide groepen plaats vinden. Het is niet vreedzaam gegaan naar het oordeel der argeologen, maar er ontstond in den loop van eeuwen een nieuwe eenheid, die eigen wegen zou gaan en die zich anders zou ontwikkelen dan andere groepen van dit ras. Rechtlijnig! Want terwijl anders groepen uitzwermden naar gebieden waar vreemd ras en vreemde kultuur inheemsch waren, vinden wij hier een directe voortzetting van het eigene op alle gebied, zonder vreemde bijmenging: in de sierkunst, in de taal (voor zoover wij dat nu kunnen nagaan), in de wereldbeschouwing.

Deze nieuwe volksche eenheid noemen wij **Germanen.** Zij versmolten zoo zeer tot één geheel, dat de oudheidkunde geen groepen onderscheiden kan.

Maar dan! Als die eenheid er is, zijn wij reeds een eind in den Bronstijd, laten wij zeggen —1500. Er heeft dan een sterke bevolkingstoename plaats, het woongebied breidt zich uit en dan duurt het niet zoo lang, of wij kunnen wèl groepen onderscheiden. Nog steeds leven zij in onderlingen vrede en hebben zij zich als eenheid gevoeld, maar er hebben zich **stammen** gevormd.

Dan komen andere tijden! Het klimaat wordt ongunstiger voor den landbouw (omstreeks —750), er ontstaat overbevolking en weldra gaan grootere gedeelten van stammen trekken. In strijd — niet onderlingen strijd! — maar in strijd met Kelten en andere stammen in het Zuiden en Oosten wordt meer land bezet, tot de z.g. volksverhuizing in vollen gang is. Zij stuiten dan op de Romeinen tegen de versterkte Donau-Rijn-grens van het Imperium.

Zij trekken als stammen of gedeelten van stammen, „jonge lichtingen", met vrouw en kind. Zeer lang worden de verbindingen met het stamland in stand gehouden en de aanspraken op de odalhoeven daar gehandhaafd. Maar natuurlijk wordt

het verband op den duur losser.

Nieuwe krijg eischt nieuw verband. Zoo vergde de strijd tegen Rome aan de Rijngrens samenvatting en een verleggen van het zwaartepunt en zoo ontstonden **nieuwe stammen** uit brokstukken van oude stammen. Wij kennen deze nieuwe eenheden b.v. als Franken, Sassen en Alemannen. Als stameenheid zijn zij niet oud. Ook de beroemde Gothen en Vandalen zijn uit vele elementen samengesteld en toch . . . toch hebben zij een eigen karakter, eigen gaven waardoor zij zich van andere stammen onderscheiden [1]).

In het Noorden speelt bijmenging van vreemd ras slechts een geringe rol. Slaven behoorden niet tot „het volk"; eerst veel later zou het christendom er toe leiden deze elementen, die wel vreemd ras in zich hadden, in het volk op te nemen.

Bijzondere lotgevallen en geschiedenis, uitgesproken verschillen van bodem en de veelvormigheid die in het bloed zit, doen telkens weer groepen ontstaan met een bijzonderen aard.

Dit alles blijft **binnen de begrenzing van het ras.** Wij weten dat de rassen van Europa sinds den Jongsteentijd onveranderd zijn gebleven, zooals metingen aan het doode materiaal en beschrijvingen uit de oudheid ons doen zien. Ook Noordras en Faalsch-ras. De Germaansche boer, die bloed van beide rassen in zich kan hebben, was toen dezelfde als heden. Zoozeer bouwden beide aan de Germaansche kultuur, dat geen van tweeën weggedacht kunnen worden. Het éene — het Noordras — voortvarender, stuwender, uitgaand naar onbekende verten; het andere — het Vaalsche — vasthoudender, stugger, onverzettelijk. Zij vullen elkaar aan, zij vormen den veelzijdigen Germaanschen mensch, met zijn vele mogelijkheden.

De veelvormigheid binnen vaste grenzen is kenmerkend voor de Germaansche kultuur. Ontstaan uit een innige versmelting, groeit zij steeds weer uit tot verscheidenheid — — tot op heden.

Wel is daar een ander element bijgekomen, n.l. de verbastering met ander bloed: in het Noord-Oosten en Oosten met Oost-Baltisch, in andere gebieden met Oostras en hier en daar met Westras, terwijl in het Zuiden het Dinarische ras een rol van beteekenis in de Germaansche kultuur ging spelen.

---

[1]) Zie ook Vormingsbladen 1942, blz. 292—294.

De bijzondere waarden.

Wie goed toeziet, zal overal om zich heen het verschijnsel waarnemen van de „Familietrek", die moeilijk onder woorden te brengen kleine eigenaardigheden, die leden van één sibbe telkens en telkens weer gemeen hebben, soms in lange reeksen van geslachten. Het zijn zonder twijfel erfelijke dingen. Het zijn geen raskenmerken, het zijn de vele en vele mogelijkheden binnen de begrenzing van het ras. Dergelijke familie-trekken-in-het-groot vinden wij in landstreken terug. Natuurlijk, want een bevolking van een streek gaat soms op een zeer klein aantal voorouders terug. Bedenken wij b.v. dat ons volk voor een belangrijk deel van de bewoners van Nederland van b.v. 1200 afstamt. Wij zouden in dat jaar meer dan 33.000.000 voorvaderen moeten hebben, er van uitgaande dat wij twee ouders, 4 grootouders, 8 overgrootouders enz. hebben. Maar wanneer wij de vertakkingen van dezen regelmatigen stamboom nagaan, blijkt dat deze alleen in theorie zoo regelmatig is, want dat telkens en telkens één bepaalde persoon langs verschillende vertakkingen voorouder van ons is, zoo sterk zelfs, dat deze 33 miljoen nog voor geen duizendste afzonderlijke personen kunnen zijn geweest: de Nederlanden hadden toen slechts ongeveer 33.000 inwoners (Jurriaan van Toll: Uit eenen bloede, bldz. 7). Wanneer wij dan nog bedenken dat in heele plattelandsgebieden dikwijls weinig „vreemd" bloed binnenkomt, begrijpen wij hoe deze familietrekken-in-het-groot te verklaren zijn. Zij worden uiterlijk nog versterkt door overlevering en gewoonten, door dingen dus die in tegenstelling met de vorigen **niet** erfelijk zijn, maar wèl hun stempel op de menschen drukken: onbelangrijke dingen als b.v. haardracht, de wijze van groeten en vele dingen meer, die in den omgang opvallen.

Zoo is er dan reeds veelvormigheid binnen de begrenzing van het ras, die nog versterkt wordt door verschillende rasbijmenging in de verschillende Europeesche volkeren en gebieden, waardoor wij „stamkarakters" kunnen onderscheiden, waardoor er ook verschil in karakter van de volkeren is.

Wie zou willen ontkennen dat er een belangrijk verschil bestaat tusschen Vlamen en Noord-Nederlanders? En toch is er in rassensamenstelling geen groot verschil, toch spreken zij nagenoeg eenzelfde taal, toch zijn beide in hoofdzaak gevormd uit dezelfde Germaansche stammen, want ook Sassen, maar vooral ook Friezen hebben een belangrijk deel uitgemaakt van de Vlamen. En niettegenstaande dat is er dit ver-

schil in karakter, dat zich b.v. ook in de schilderkunst uit, reeds zichtbaar in de 15e eeuw, maar dan duidelijk uitgesproken in groote figuren als Rubens eenerzijds en Vermeer anderzijds; werkzaam tot op heden.

Wij raken hiermee aan de groote waarden die in deze veelvormigheid verankerd zijn. Er is maar één Nederlandsche schilderkunst, anders dan al het andere; in zijn eerste groote bloei zelfs „Hollandsch". Hollandsch, al deden ook mannen uit de Oostelijke en Zuidelijke provincies mee. Deze waarden komen voort uit den erfelijken aanleg en worden versterkt door overlevering. Omdat zij uit den **erfelijken** aanleg voortkomen, zij zijn onverwoestbaar, niet gebonden aan staatsche inrichtingen en grenzen.

Deze bijzondere waarden en mogelijkheden, die berusten op die familietrekken-in-het-groot, die tezamen de grootheid van het Germanendom uitmaken, willen wij in stand houden: wij willen ons bewust zijn van deze echt „volksche waarden" en weten dat veelvormigheid tot het wezen van het Germanendom behoort, ook al was het in zijn aanvang eens een „volksche eenheid".

Wij moeten ons thans de vraag stellen: Hoe blijven deze waarden in stand?

Het Germanendom veroverde in den volksverhuizingstijd nagenoeg heel Europa. Het veroverde later Noord-Amerika en stukken van Afrika, en vele koloniën, doch de kultuurscheppende kracht bleef beperkt tot het kerngebied, dien Europeeschen bodem, waar het Noordraselement overwoog: Noord, en vooral Noord-West Europa. Het is eigenlijk een belachelijk klein gebied, dit kerngebied, dit land waar het Noordras eens ontstond in den laatsten ijstijd, waar het gevormd werd, waar het bloed van dit ras en dezen bodem waarlijk één zijn.

In dit gebied leven **de laatste reserves** van ons ras. Eens, voor 20 of 25 eeuwen was het uitgezwermd naar het Zuid-Oosten en Zuiden. Later veroverde het een groot deel van onze aarde. Maar overal waar het zich over vreemde kulturen heenschoof, ging het op den duur ten onder: ander bloed paste bij dien anderen bodem, of beide verbasterden tot een karakterlooze massa zonder kultuur. Het oude kerngebied, Germanje, bleef.

In de huidige wereld met zijn geheel andere begrippen van ruimten en afstanden is dit gebied klein, uitermate klein en daarbij verbrokkeld. Hoe zal het Germanendom stand kunnen houden?

Er is maar één mogelijkheid: **innige, hechte aaneensluiting** en verovering van de zoo verwante en daarenboven aangrenzende ruimte, van „OOSTLAND", opdat deze al te kleine basis grooter wordt.

Want niet alleen is de ruimte klein en zijn deze laatste reserves gering in aantal, maar hun aantal neemt nog van jaar tot jaar af: de geboorten zijn te gering om deze reeds betrekkelijk kleine rest in stand te houden. Wij staan daarom aan den aanvang van een nieuwen krachtigen opbloei, of voor onherroepelijken ondergang; een derde is er niet.

Nieuw land, nieuwe opgaven, gezonde groote gezinnen, dat zijn de voorwaarden voor instandhouding.

Vooral ook **nieuwe opgaven! gemeenschappelijke!** Want alleen zóó kan die hechte en innige eenheid verkregen worden, die ons tot een sterk blok in deze wereld zal maken, en deze opgaven liggen in „OOSTLAND".

En wat zal er dan terecht komen van die bijzondere waarden waarvan wij spraken?

Laten wij begrijpen dat die zonder meer zullen ophouden te bestaan, indien het Germanendom als geheel geen stand houdt. Dat is voorwaarde voor àl het andere, harde noodzaak, waarbij harde menschen en middelen een vooraanstaande plaats zullen moeten innemen.

Er is een „stam", die als zijn bijzondere waarde in het groote geheel deze hardheid heeft in aanleg en door overlevering: de Pruisen, met hun veel gesmade „Militairisme". Gelukkig dat het veelvormige Germanendom ook deze waarden voortbracht; hoe zouden wij anders het heden doorstaan?

„DIETSCHLAND"

Van dit standpunt uit kunnen wij nog even terugzien naar een ideaal dat vroeger velen onzer vervulde: Dietschland. Dietschland was voor ons een mogelijke kultuurgemeenschap, die nooit verwerkelijkt werd en ook slechts in een zeer beperkt aantal idealisten leefde. Bewust van de gevaren die uit het Zuiden opdrongen, zagen wij in een **staatkundig** Dietschland ook **een versterking van uiterlijke kracht**.

Inplaats van deze vereeniging van twee, is nu de eenwording van alle Germanen een mogelijkheid geworden. Inplaats van den strijd in het Zuiden aan de „taalgrens", is nu de strijd tegen de wereldmachten ontbrandt.

Inplaats van „stambelangen" en „volksbelangen", is nu het allesbeheerschende standhouden of ondergaan van heel Germanje getreden.

Plotseling is de gezichtseinder verruimd, plotseling gaat het om alles of niets, om zijn of niet zijn en het ideaal van vroeger — „Dietschland" — is „überholt". D.w.z. het is zinloos geworden **als politiek ideaal**, het is onbruikbaar **als machtsvorming**, het blijft alleen als een min of meer losse eenheid van kultureelen aard, een verwantschap.

„ONS RIJK"

Wat zal de groote komende tijd brengen?

Zonder twijfel zal deze tijd hard moeten zijn. Zonder twijfel zal hij minder aandacht aan „de bijzondere waarden" kunnen schenken dan tijden van een reeds verzekerd bestaan. Zonder twijfel moeten wij op alle gebied tot een innige samenwerking en eenheid komen — — —

En dan? Er zullen zich nieuwe eenheden met eigen waarden vormen, daar in het Oosten. En de oude zullen nieuwe stuwkracht krijgen, indien zij levenskrachtig zijn. Zij zullen hun waarden niet verloren hebben in den harden tijd der éénwording, indien dit **werkelijke** waarden waren; indien zij berustten op meer dan overlevering en kunstmatige staatsche bijzonderheden, indien zij voortkwamen uit bijzonderen **erfelijken** aanleg.

WIJ WILLEN HET WAGEN

Van een „Nederlandsch" standpunt bezien, is deze eenwording van Germanje een groot waagstuk!

Indien staatsche machten en denkwijze er zich van meester maken, zijn er gevaren aan verbonden die wij niet onderschatten. Wij kunnen gerust zeggen: dan komt **ons** Rijk niet!

Er is echter maar één weg tot behoud: de Grootgermaansche eenheid. Zal die onder leiding komen van mannen die waarlijk Grootgermaansch en niet Grootduitsch denken en handelen, dan moeten deze zich aaneen sluiten, dàn hebben zij elkaar noodig, hier in de randgebieden zoogoed als in het kerngebied. Alleen dàn zal uit dezen tijd „Ons RIJK" kunnen groeien, dit Rijk dat de veelvormigheid van het Germaansche wezen en al zijn mogelijkheden in zich zal bergen en veilig stellen en dit niet door nu om deze „bijzondere waarden"

staatsche grenzen te trekken, maar uit innerlijken drang en aanleg: omdat het tot zijn wezen behoort.

Het zal niet gecentraliseerd zijn in die dingen die nooit gecentraliseerd kunnen worden zonder te verstarren. Het zal niet één centrum hebben, het Duitsche Parijs of het Duitsche Londen, genaamd Berlijn, maar het zal centra hebben, zooals Groot-Duitschland dit zelf al reeds heeft.

Vage idealen en droomen?

Wij hebben slechts twee mogelijkheden: een streven naar afsluiting binnen staatsch denken en staatsche grenzen, om onze „bijzondere waarden" te beschermen en te omtuinen, uit vrees ze anders te verliezen — een streven dat toch tot mislukking gedoemd is — —

Of wij **wagen!** wagen het, een onafscheidelijk deel van een Grootgermaansche gemeenschap te worden, die alleen bestaan kan **met** de randgebieden. Die ook alleen bestaan kan wanneer kerngebied **en** randgebied het staatsche denken overwinnen. Die ook zonder ons niet verwezenlijkt kan worden.

Zullen wij het wagen? —

Het ligt in Noordras-aard besloten deze dingen te wagen, d.w.z. de kans te loopen te verliezen, of het hoogste te winnen.

Maar is deze heele grootsche strijd der wereldbeschouwingen, die oók op de slagvelden gestreden wordt, dan geen waagstuk?

Het is in den diepen zin des woords **Nood-lot.** De nood dwingt te wagen, ook ons, als deel van die groote gemeenschap, die mede door onzen wil en onze bijzondere waarden eens kan uitgroeien tot „Ons RIJK".

Niet als oppervlakkige zegswijze, maar in den vollen, diepen, hoogst ernstigen zin van het spreekwoord willen wij ons bekennen tot het: wie waagt, die wint, wetend, dat daarachter de **mogelijkheid** van tragischen ondergang staat.

Noodlot!

Wij grijpen het aan en willen het overmeesteren, wetend, dat wie het Noodlot wil ontloopen, door het Noodlot wordt vernietigd.

J. C. NACHENIUS

— De Führer —

15 October 1922. In het station Koburg rolt een extra-trein binnen, die den Führer met ongeveer 1000 bruinhemden naar den „Deutschen Tag" brengt. Onmiddellijk na aankomst wordt hem medegedeeld, dat er een „overeenkomst" is getroffen met de vertegenwoordigers der verschillende arbeidersorganisaties, waarin bepaald is, dat de Nationaal-socialisten niet in gesloten formaties, met ontplooide vaandels of met muziek de stad mogen binnentrekken.

In zijn beschrijving van deze gebeurtenis zegt de Führer dan: „Ik wees deze smadelijke voorwaarden onmiddellijk af."

Toen den volgenden dag de avond viel bleek deze onverzoenlijke houding vrucht te hebben gedragen. Koburg werd een keerpunt in de geschiedenis van het Nationaalsocialisme. De Führer had onverbiddelijk gewijgerd ook maar een enkele centimeter opzij te gaan voor de eischen van zijn roode en andere tegenstanders. Hij wenschte geen compromissen, hij hield onverzettelijk vast aan de eenmaal gestelde gedragslijn, hij wist van geen wijken.

In dit door den Führer zonder pardon vasthouden aan een eenmaal genomen besluit, de eenmaal bepaalde lijn, ligt voor een ieder, die tot de ᛋᛋ behoort, de richtlijn van zijn leven.

Niemand van ons, wie dan ook, heeft het recht, om der wille van wat dan ook, ook maar een enkele stap ter rechter of ter linker zijde af te wijken. Wie dat doet, al is het op nog zulk een schijnbaar onbelangrijk terrein, is ongeschikt om in de rijen der ᛋᛋ mede te marcheeren.

De Führer bleef trouw aan de richtlijn, die hij zich in zijn leven gesteld had, hij week geen stap zijwaarts. Het bracht hem en zijn getrouwen strijd, menigmaal moesten de vaandels zich neigen voor den laatsten groet aan de graven der gevallenen — het beginsel bleef ongerept, de lijn waarlangs voortgetrokken werd, bleef recht, het eind was overwinning!

Voor ieder die in de rijen der ᛋᛋ staat geldt als richtsnoer het woord uit Mein Kampf:

„Politieke partijen zijn tot compromissen geneigd, wereldbeschouwingen NOOIT!"

BRUNKLAUS

Grenzen van Europa

EEN STEM UIT HET NOORDEN

„Europa en het Rijk, dat is de strijdkreet en de eigenlijke zin van dezen oorlog geworden. Want het tot stand komen van het Rijk beteekent tegelijkertijd de nieuwe vorming van Europa en deze zou zonder den bouw van het Rijk niet mogelijk zijn."

RITTERBUSCH

De nieuwsgierige toeschouwer.

Op 22 September wees de Finsche regeering de Engelsche nota van de hand, waarin Groot-Brittanje dreigde Finland als zijn openlijken vijand te zullen behandelen, omdat dit land niet slechts tegen de Sowjet-Unie oorlog voerde, maar omdat het bij zijn defensieven strijd tegen het bolsjewisme zijn legermacht ook gebieden liet binnenrukken, welke eeuwenlang tot het Russische rijk behoord hadden. Het vastberaden en waardige antwoord van Finland aan de Engelsche imperialisten, gaf in Scandinavië tot een discussie aanleiding, in hoeverre ook de overige Noorder landen zich door de houding van Finland gebonden moesten voelen. Weliswaar bestreed niemand het recht van Finland zich voor een herhaling van een overval uit het Oosten te vrijwaren. Verschillende Scandinavische democraten echter gaven uitdrukking aan hun bezorgdheid, dat een zegevierend Finland zijn grenzen wel eens zoo ver naar het Oosten zou kunnen verleggen, dat deze nieuwe grensafbakening niet slechts voor het Finsche volk, maar voor het gansche Noorden een drukkende last kon gaan beteekenen. Men zag namelijk in, dat de Oostgrens van Finland tevens ook de Oostgrens van het Noorden was.

Dit openlijke debat is een der vele overige teekenen, dat, hoezeer de volkeren van het Noorden zich ook beijveren de Europeesche afrekening met het bolsjewisme als nieuwsgierige toeschouwers te blijven gadeslaan, toch allengs het besef zich baan breekt, dat de zegenrijke afweer van den algemeenen bolsjewistischen aanval op Europa leiden zal tot een nieuwe ordening in dit werelddeel, welke ook de Noorder volken zal nopen hun houding ten opzichte van de grondslagen van hun toekomstig bestaan grondig te herzien.

Het einde der Europeesche familietwisten.

De situatie is dus zoo, dat de 19e eeuw, die in het teeken van

voortdurende Europeesche familietwisten stond, onherroepelijk voorbij is. Het continentale standpunt moet geheel opnieuw van onderen af worden opgebouwd. De grondslag daartoe moet echter de volgende zijn:

Ten eerste een vernieuwing en versterking van het bewustzijn, dat er tusschen de leidende volkeren van Noord- en Zuid-Europa, ondanks alle oneenigheden en verschillen, een kultureele gemeenschap bestaat, waartoe ieder volk afzonderlijk een kostbare bijdrage heeft geleverd, en dat de volkeren moreel verplicht zijn deze gemeenschap te aanvaarden, welke aanvaarding zij door een solidaire houding tegenover de groote opgaven, die geheel Europa te wachten staan, dienen te bevestigen.

Ten tweede het practische besef, dat de afrekening met het bolsjewisme alle volkeren van Europa voor de groote taak stelt, aan de Europeesche kultuurgemeenschap een dusdanigen vorm te verleenen, dat deze volledige waarborgen biedt tegen een herhaling van den Aziatischen storm, welke nog maar weinige maanden geleden de geheele Europeesche kultuur dreigde weg te vagen. Deze waarborgen kunnen eerst verkregen worden, wanneer Europa zijn gebied zoo ver zal hebben uitgebreid, dat de voorwaarden voor een inderdaad vrij en zelfstandig bestaan geschapen zullen zijn.

Het Rusland achter zijn Europeesche décor.

Nu zou men meenen, dat de Europeesche volkeren betrekkelijk gemakkelijk tot het inzicht zouden kunnen komen, dat zij gemeenschappelijk een kultuur van zoo hooge waarde en zoo eerbiedwaardigen ouderdom hebben opgebouwd, dat men aan de vraag, of het de moeite loont deze te verdedigen, waarlijk geen woord behoeft te verspillen. En toch is het velen Europeanen zeer moeilijk gevallen zich tot dit besef op te werken. Zij kwamen namelijk nimmer in directe aanraking met een wereld, die zich — zelfs bij een verzwakt gevoel voor ras — als wezensvreemd aan de Europeesche wereld ontpopte. Weliswaar is het Russische gebied door alle eeuwen heen zulk een barbaarsche wereld geweest. Onze voorvaderen wisten als het ware bij instinct, dat de menschensoort, die de Russische steppen en wouden bevolkte, uit geheel ander hout gesneden was dan de Europeesche kultuurvolkeren. Maar in de laatste paar eeuwen, waarin eenige verlichte tsaren en hun hofadel Rusland aan zijn Europeeschen kant achter een prachtig décor verborgen wisten te houden, een décor, dat kennelijk

aan de Europeesche kultuur herinnerde, — hebben vele Europeanen dit alles vergeten. Men wist weliswaar dat achter dit décor van uiterlijke pracht vele millioenen menschen in slavernij en geestelijke armoede leefden, maar men zag niet duidelijk in, welk een peillooze afgrond er tusschen Europa en Rusland gaapt, juist wat de breedste lagen der bevolking betreft. Men besefte niet, dat in dit geknechte volk nog de wilde driften leefden, die zich onder de juiste despotische leiding in een nihilistische razernij een uitweg zouden banen, en dat de stormloop van deze horden tegen Europa onze wereld met een „Ragnarök" moest bedreigen, — met een bloedigen ondergang van goden en menschen. Eerst de groote strijd tegen het bolsjewisme heeft Europa de oogen geopend voor het feit, dat tusschen de barbaarschheid en het nihilisme der geweldige wereld van het Oosten en de op behoud van het menschelijke gerichte kultuur van Europa, een onoverbrugbaar verschil bestaat. Wanneer het Grootduitsche Rijk en zijn bondgenooten den Ragnarökstrijd tegen Europa's vijand uit het Oosten zegerijk beëindigd zullen hebben, dan rust op de Europeesche volkeren de gemeenschappelijke grootsche taak, er voor zorg te dragen, dat op den Russischen chaos het machtige bouwwerk van een groot, aardbewust en levenskrachtig Europa oprijst.

Het belegerde Europa.

Het oude Europa was namelijk in feite niet levensvatbaar meer. Twee eeuwen lang hadden de volkeren van Europa eigenlijk een belegering door twee imperialistische wereldmachten te doorstaan, die de wereldzeeën resp. het Russisch-Aziatische vasteland beheerschten. Gedurende dit beleg werd het begrip „Europa" al meer en meer tot een hersenschim. De Europeesche volkeren, die eens de wereld veroverd hadden, waren door eigen schuld in den onwaardigen toestand geraakt, dat zij niet langer over de uitgestrekte gebieden en natuurlijke bodemschatten konden beschikken, die nu eenmaal onontbeerlijk zijn, wanneer de menschen van ons ras zich vrij en in volle kracht willen kunnen ontplooien. De vrijheid van Europa werd in feite tot een aanfluiting vanaf het oogenblik, waarop Groot-Brittanje de wereldzeeën ging beheerschen, die eens den West- en Noordeuropeeschen volkeren tot wegen naar rijkdom en macht dienden, waarop de tsaren uit Moskou het den Germaanschen volkeren onmogelijk maakten, aan een kolonisatie der Westslavische gebieden te denken. De Euro-

peesche volkeren zochten en vonden schadeloosstelling voor deze verliezen in het ontstellend invidualiseeren en opvoeren van hun stoffelijke en geestelijke kultuur. De leuze voor het belegerde Europa heette nu: nationaliseeren, specialiseeren, ordenen en plannen ontwerpen.

Maar eens moest toch het oogenblik aanbreken, waarop men deze individualiseering niet langer kon volhouden, en waarop het opgesloten Europa er aan moest gaan denken zich een weg te banen, een grootere wereld in; waar het zijn toekomst moest gaan zoeken in een machtige ruimte, die zijn menschen de practische mogelijkheden bood, ruim en vrij te handelen. De uitval der in de vesting Europa belegerde volkeren, kwam met het oogenblik, waarop het voor het Duitsche volk in Midden-Europa tot een noodzakelijkheid was geworden, Europa te beschermen tegen het vreeselijke onweer, dat in het Oosten, in de gedaante van de reuzenlegers, die het op den ondergang van Europa voorzien hadden, opstak. Toen kwam eindelijk het groote ontwaken, waarbij gansch Europa zich zal moeten opmaken om uit een verbrokkelde romp weer een levenskrachtige continentale machts- en levensruimte uit één stuk te maken.

Muren worden gesloopt.

Een dergelijke geweldige omwenteling van wereldomvattende beteekenis moet wel hen verontrusten, wier eenige wensch het is, behagelijk en zonder eenig risico in de beslotenheid van het Europeesche gezin voort te leven. Maar er hebben toch ook in het Noorden menschen bestaan, die moedig waren en voldoende inzicht bezaten, om te beseffen, dat er aan de belegering van Europa toch eens een einde moest komen en dat onze menschensoort weer eens de mogelijkheid moest worden geboden, te bewijzen wat zij waard was: namelijk uit een wereldworsteling nieuwe krachten te putten. De Zweedsche historicus Harald Hjärne behoorde daartoe. In **1882** schreef hij de volgende beschouwing over Europa:

„Het is een wezenlijk levensvraagstuk voor het gansche Westen geworden, zich voor zijn intelligentie en zijn werkkracht een nieuw arbeidsveld te veroveren. De ontwikkeling gaat steeds verder en verbreidt zich onder steeds meerdere kringen. De levenseischen worden steeds hooger, het bevolkingscijfer stijgt. Maar alle inspanningen der industrie ten spijt slaagt men er niet in, de meest voor de hand liggende

economische bronnen naar evenredigheid rijkelijker te doen vloeien. Het wordt steeds benauwder in het betrekkelijk kleine gebied, dat door de hoogst ontwikkelde volken der aarde bewoond wordt. Dientengevolge komt onder de massa een zekere onrust tot uiting, die den vorm van klachten over de hooge belastingen, over het politieke systeem, over de sociaal-economische organisatie, en over God weet wat aanneemt.

In het bijzonder bij de Germaansche volken openbaart zich deze onrust als van oudsher in een geweldige emigratie, die noch door verordeningen noch door vermaningen kan worden tegengegaan. Tegelijkertijd valt bij hen, die regeeren en denken, een steeds vastere en bewustere wil waar te nemen, temidden der algemeen heerschende ontevredenheid de banier van orde en gezag hoog te houden, omdat deze de eenige waarborg is voor het bestaan en den weerstand der bevolking. Al deze teekenen duiden er niet zoo zeer op, dat onze generatie begint te ontaarden, als veeleer, dat zij door een overmaat van kracht bezield, daarvoor een uitweg zoekt."

Harald Hjärne verkeerde geen oogenblik in onzekerheid, in welke richting deze uitweg gezocht moest worden. Hij stelt de vraag, volgens welke natuurwet wij Europeanen onze zonen over den Oceaan moeten sturen, om daar het dagelijksch brood te gaan verdienen en tegelijkertijd nieuwe staten te grondvesten. In het Oosten liggen immers: „onmetelijke gebieden, rijk gezegend met alles wat noodzakelijk is voor een nog veel en veel grootere bevolking dan die, welke heden ten dage nauwelijks in staat is zich het allernoodzakelijkste voor zijn levensonderhoud te verschaffen. Wanneer deze gebieden deel krijgen aan Europeesche kultuur, dan zou het nieuwe leven dat hier kan opbloeien een veel krachtigeren en verfrisschenderen terugslag op het oude moederland hebben dan de mijlen ver gelegen koloniën in Afrika en Australië die ooit zouden kunnen doen".

Harald Hjärne bewees een juisten kijk op de zaak te hebben, toen hij schreef, dat de voorwaarden ter verwezenlijking hiervan waren, dat „de muren, die door menschenhand tegen de kultuur werden opgericht, eens gesloopt moesten worden."

En dat gebeurt juist nu. De bolwerken, die de imperialistische machthebbers in het Westen en in het Oosten tegen de ontwikkeling van Europa hebben opgeworpen, worden vandaag aan den dag met den grond gelijk gemaakt, en eerst door dit opruimingswerk wordt, of men het nu wil of niet, een levenskrachtig Europa geschapen, dat door zijn daden van

zijn nieuwen geest wil doen blijken. Bij deze historische ontwikkeling komt het er nu niet in de eerste plaats op aan, hoe en waar de grenzen tusschen Rusland en Europa getrokken zullen worden. Het gaat er veeleer om, dat door den zegerijken strijd tegen de Sowjet-Unie een van die barrières gesloopt worden, die zoo lang de Europeesche kultuur dreigden te verstikken.

Wat zal de toekomstige grenzen bepalen?

De werkelijke grenzen tusschen Europa en de wereld van het Russisch-Aziatische menschdom zullen eerst dan afgebakend worden, wanneer de Europeesche volkeren zullen hebben doen blijken, hoeveel aan opbouwende kracht en kundigheid zij aan de nieuwe geweldige machts- en levensruimte ter beschikking kunnen stellen, die nu tot Europa zal behooren en die van het geheel der Europeesche volken eerst inderdaad een continent zal maken. De ongehoorde geestelijke en stoffelijke opeenstapeling van krachten, die in de 19e eeuw in het belegerde Europa heeft plaats gevonden, zal in de komende jaren beslissend op de proef worden gesteld. Een dergelijke krachtsontplooiing kan noch geremd, noch vertraagd worden, alleen omdat formalistisch aangelegde democraten zich er het hoofd over breken, hoe zij de minst gevaarlijke grensafbakening tegen het Oosten moeten vinden. Want wanneer het Russische wereldrijk ineenstort, dan zal de kracht der Europeesche volkeren op de proef gesteld moeten worden, en dan zal deze kracht niet beperkt mogen worden door allerlei nietszeggende bezwaren van hen, die veilig achter den kachel zaten, toen de groote afrekening kwam. Zij hebben geen flauw benul van de dynamische kracht, die zich op het oogenblik al meer en meer in Europa baan breekt. Voor het nieuwe Europa gaat het niet in de eerste plaats om aan eigen flinkheid en eigen verlangen naar een grootsche taak hinderpalen in den weg te leggen, maar komt het er juist op aan, die hinderpalen radicaal uit den weg te ruimen, die reeds al te lang gedreigd hebben de kracht der Europeesche volkeren te vernietigen of hen tot emigratie naar andere werelddeelen te nopen, welke werelddeelen er hunnerzijds niet de minste belangstelling voor koesterden, of Europa bij machte bleef, een eigen, zelfstandig en vrij bestaan te leiden.

THORVALD KNUDSEN. F. C. G.

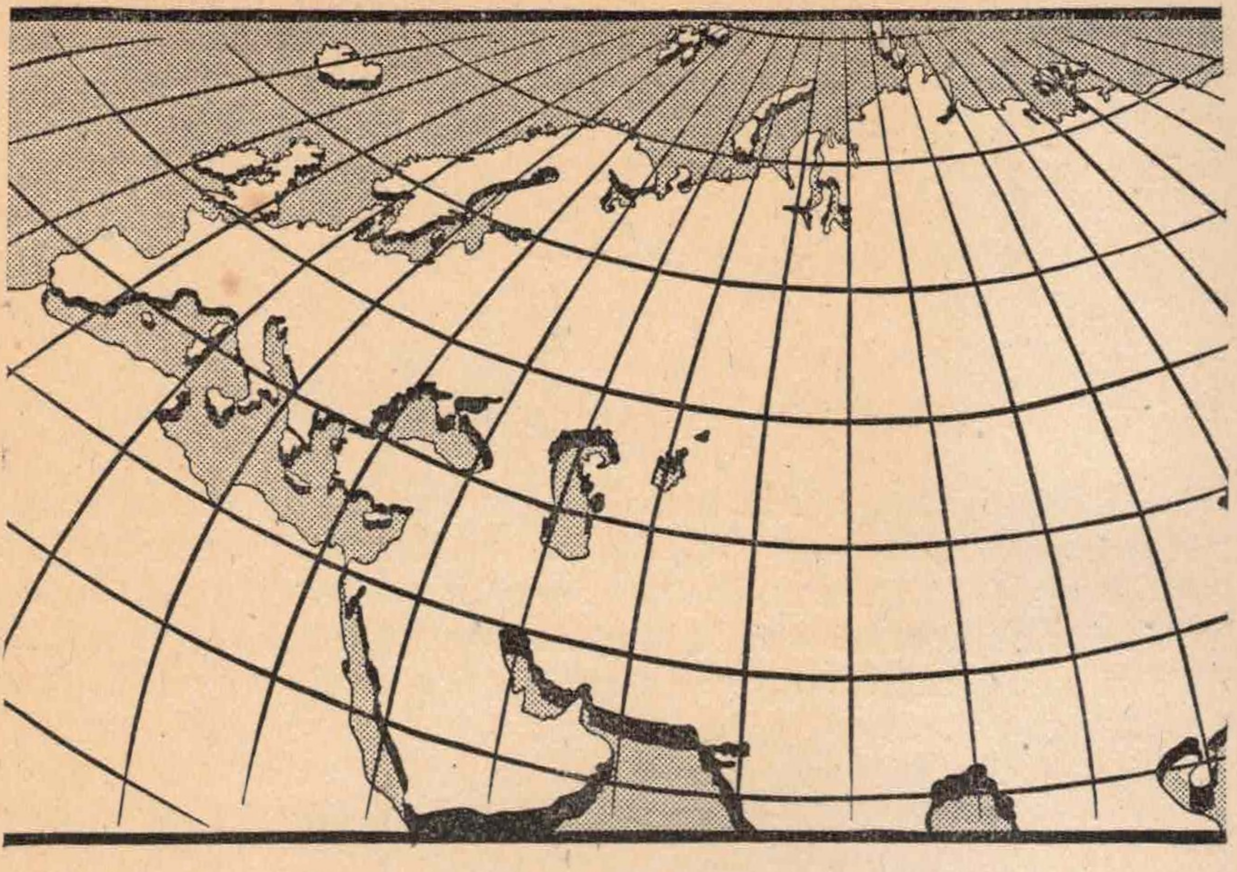

Europa is wel eens een „schiereiland van Azië" genoemd. Wanneer wij dit kaartje eens op ons laten inwerken, kunnen wij begrijpen dat aardrijkskundigen daartoe kwamen. Wanneer wij die geweldige landmassa van Azië bezien, dan is dat Europa ook klein. En dan nog in het Zuiden dat massieve brok aarde dat wij Afrika noemen.

Hoe merkwaardig is die vorm van Europa: zelf vol schiereilanden; eens verbonden met Afrika en ook thans slechts door een „binnenzee" er van gescheiden. En naar het Oosten overgaand in de landmassa van Azië, zonder een natuurlijke scheidingslijn.

En toch is Europa geen schiereiland, wanneer wij het eens anders bezien dan aardrijkskundig!

Er is geen werelddeel dat zóó de geheele aarde heeft beïnvloed als Europa. Amerika, Afrika, Australië, zij kregen hun beteekenis door Europa in de laatste eeuwen. Maar reeds voor 3 en 4 duizend jaar drong „Europa" kultuurscheppend Azië binnen. Bij den aanvang der Chineesche kultuur kunnen wij ook al Europa bespeuren.

Europa? Wij kunnen het nog nauwkeuriger zeggen: het NOORDRAS. Europa vormde het Noordras, Europa is de bakermat van het Noordras. Aan het Noordras dankt Europa zijn beteekenis.

J. C. N.

Germaansche-SS

Van Nederlandsche SS zijn wij geworden tot Germaansche-SS in Nederland.

Geworden!

Dat wil zeggen; wij zijn niet zoo maar van naam veranderd, maar in die naamsverandering ligt ook een wordingsproces besloten. Wij hebben een ontwikkeling doorgemaakt, wij zijn geworden, wij zijn gegroeid.

Want dit staat vast: wij geloofden aan „het Rijk", aan „ons Rijk", het Rijk dat geboren moet worden uit geloof, nood en strijd. Maar wij wisten ook dat deze geboorte iets anders was dan dat „hinein ins Reich", in een bestaand staatsverband.

Onze weg tot dit Rijk ging over het bewustzijn van de Grootgermaansche Gemeenschap, een gemeenschap van ras, van kultuur, van wil. Maar een **gemeenschap;** die dus weet van **bijzondere waarden** die in de deelen verankerd zijn, gebonden aan bodem en stam.

Wij gingen uit van deze volksche waarden, van onze bodemverbondenheid. Zoo werd de Nederlandsche-SS.

Wij groeiden uit tot steeds sterker bewustzijn van de groote gemeenschap, van onze lotsverbondenheid, op leven en dood.

Thans kunnen wij zijn Germaansche-SS: één Führer, één eed, één Rijk — — — en toch bodemverbonden, toch zelfbewust, toch wetend van onze waarden in het groote geheel, in die Gemeenschap.

Hier staan wij en hebben onze taak; in nauwe verbondenheid met onze kameraden in de SS over heel het Germaansche gebied: Germaansche-SS in Nederland; met een groot contingent in de Waffen-SS aan het front.

J. C. N.

DE KUNST VAN HET BRONSGIETEN

Zooals wij in het laatste opstel (Vormingsbladen 1942, no. 2) gezien hebben, waren de Germanen boeren. In den Bronstijd nu, dus kort nadat wij hen voor de eerste maal als een werkelijk bestaand volk mogen beschouwen, brengt het de wereld reeds in verbazing. De bakermat der Germanen is de kust der Oost- en Noordzee met als middelpunt het schiereiland Jutland, dus een gebied waarin geen bodemschatten voorkomen, laat staan koper en tin, waaruit het brons wordt samengesteld. De Germanen moesten dus deze metalen invoeren uit Midden-Duitschland, Ierland en het gebied der Oostelijke Alpen. Ondanks deze bezwaren brachten zij echter een bronstechniek tot ontwikkeling, die niet alleen in de toenmaals bekende wereld haar weerga niet vond, maar die ook heden ten dage ons, kinderen uit een bij uitstek technisch tijdperk, van bewondering vervult. Men weet niet, waarover men zich bij de Germaansche bronsvondsten meer moet verbazen, over de precisie van het gieten, de edele vormen, die men aan de voorwerpen wist te geven, dan wel over de fijne ornamentiek, die veelal geciseleerd lijkt, maar in werkelijkheid ook gegoten is. Wat vervaardigde de Germaan nu zooal van brons? Voor alles natuurlijk wapens en werktuigen, vervolgens sieraden en kleinere gebruiksvoorwerpen voor de vrouw en ten slotte voorwerpen voor kultische doeleinden.

Van de voorvaderen der Germanen, de oer-Indogermanen, weten wij reeds, dat liefde tot schoone wapens het zuiverste genoegen van den man uitmaakte. Dit werd vererfd. Bij den Indogermaan waren het de steenen strijdbijl en de steenen dolk, die met bijzonderen zorg vervaardigd werden. Bij den Germaan kwam de strijdbijl, nu echter van brons, op de tweede plaats, zijn voornaamste wapen werd het zwaard, dat aanvankelijk niets anders was dan de van brons gemaakte dolk van steen. De steenen dolk met een lange kling was onbruikbaar. Het ruwe materiaal, de vuursteen, was te bros, een lang lemmet brak af, zoodra men het in den strijd gebruikte. Bij het brons, dat als metaal veel elastischer is, leverde dit geen bezwaar op. De kling kon nu een heel stuk langer gemaakt worden. Zoo ontstond uit de dolk het zwaard. Het was geen slagzwaard, maar een echt steekwapen. Wij kennen vele duizenden van dergelijke zwaarden, maar zij zijn allen verschillend. Ieder stuk vertoont weer andere versieringsmotieven en vinden wij dus slechts eenmaal. Hieruit blijkt de persoonlijke betrekking

van den krijgsman tot zijn zwaard, die zich tot in den historischen tijd gehandhaafd heeft. In den Bronstijd werd het zwaard voor den man en wel alleen voor hem gemaakt. Het kwam overeen met zijn lichaamslengte en werd versierd overeenkomstig zijn persoonlijke smaak. Toen dan later het zwaard uit ijzer gesmeed werd, was een dergelijke individueele vormgeving niet langer mogelijk. Dat desondanks de band tusschen zwaard en man bleef bestaan, bewijzen de talrijke sagen, waarin de held zijn wapen een naam gaf.

Als verdere gebruiksvoorwerpen voor den man vinden wij bijlen, lange smalle echte strijdbijlen, die dan weer verdwijnen om plaats te maken voor een plomper model, de typische werkbijl. Interessant is het scheermes. De vondsten in boomgraven bewijzen reeds, dat de Germaan uit den Bronstijd geen baard droeg, maar glad geschoren was. Zijn scheermes vertoonde ongeveer den huidigen vorm, maar was veelal zorgvuldig versierd. In het bijzonder speelden daarbij levensschepen en levensboomen een rol. Wij nemen derhalve aan, dat deze met zoo typisch religieuse voorstellingen versierde messen bij het tot man wijden een rol speelden. Het zou ons te ver voeren, wanneer wij de werktuigen van brons als houweelen, troffels, vijlen, messen, uitvoerig wilden beschrijven. Wij volstaan er mee te vermelden, dat ook deze voorhanden waren.

Prachtig zijn de vrouwelijke sieraden. Aan haar ceintuur droeg de boerin een groote schijf met spiralen en zonneteekens versierd. In den gordel zelf droeg zij een dolkachtig mes. Haar blouse en ook haar mantel werd bijeengehouden door een bronzen sierspeld (Fibel), die echter spoedig door de kleerenspang (veiligheidsspeld) vervangen werd, welke dus een zuiver Germaansche vinding is. Halskettingen of halskragen van bronsblik voltooiden het sieraad der vrouw. De ring, zoowel de vingerring als ook de arm- en halsring, burgerde zich eerst langzaam in. Een met zorgvuldig bewerkte sieraden getooide Germaansche vrouw moet een prachtige verschijning geweest zijn. Want het brons had immers toen niet die vale kleur, die het in onze dagen in de vitrines van een museum vertoont. Het was glanzend en blinkend en deed als sieraad voor het goud niet onder.

Merkwaardig en zonder weerga zijn de voorwerpen bij religieuse plechtigheden in gebruik in den Bronstijd. Op één daarvan zou ik hier de aandacht willen vestigen, namelijk op de

Luren. Het zijn lange gedraaide trompetten. Steeds vindt men ze bij paren, vaak zoo goed bewaard gebleven, dat men ze nu nog kan bespelen. De aard van het geluid, de klankkleur, ligt tusschen die van een waldhoorn en een bazuin. Het verdient de aandacht, dat ook deze luren gegoten werden en wel zoo dun, dat de wanddikte soms niet meer dan 1 mm bedraagt. Bij ons wordt een trompet gedreven. Zooiets fijns te gieten, kunnen wij niet meer. Men is het er niet over eens geweest of de luren in het gevecht gebruikt werden, dan wel of zij bij kultische plechtigheden een rol speelden. Wij hellen tot de tweede opvatting over, want om ze in het gevecht te gebruiken, daarvoor waren zij te zwaar en overigens te teer van constructie. Daar zij niet alleen steeds paarsgewijze gevonden werden, maar ook paarsgewijze zijn afgestemd, staat het vast, dat men er meerstemmige muziek op maakte.

Prof. W. VON STOKAR F. C. G.

BOER EN BANKIER

Ettelijke tientallen jaren voor het einde der vorige eeuw, liet Nathaniel Rothschild in de buurt van Reichenau een slot bouwen, dat alle andere zomerverblijven in den omtrek zou moeten overtreffen.

Nathaniel was bankier in Weenen; hij was ook tot baron gemaakt. Toen hij de eerste maal naar den stand van de werkzaamheden kwam kijken, ontdekte hij tot zijn ergernis, dat zijn bezit niet was afgerond zooals hij vermeend had, dat hij beslist ook de weiden van den Törnleboer er bij moest trekken. Het zou aan een ieder opvallen, wanneer die terreinen niet bij het slotpark behoorden en zijn gasten zouden — zooals dat meer gaat — meer zien naar het ontbrekende, dan naar al wat hij bezat. Trouwens het zou ook hemzelf een voortdurende ergernis zijn.

Nathaniel zond derhalve zijn houtvester naar den boer, met de opdracht de weiden in handen te krijgen. De houtvester mocht tot 50.000 gulden gaan. Kreeg hij ze voor minder, dan zou hem een flink percentage van het minder betaalde ten deel vallen.

De houtvester kende de buurt. Hij wist dat de heele hoeve van den Törnleboer met alle gronden, misschien een 30.000 gulden waard zouden zijn. Maar hij wist ook, dat het niet zoo eenvoudig was iets van zoo'n boer uit de bergen gedaan te krijgen. Hij meende dat het de beste taktiek zou zijn, hem onverwachts te overdonderen — na den koop kon de man dan berouw hebben en beseffen dat hij overrompeld was.

De houtvester was zelf een man van de bergen. Het park in wording was hem persoonlijk niet onverschillig: het prachtige bosch, de open vlakten en die schitterend gelegen weiden van den Törnleboer — — hoe schoon zou het zijn! Hij dacht niet zoo zeer aan eigen winst, hij zou direct de volle som bieden, want die weiden, die moesten er bij.

Zoo stak hij dan de goudstukken en de keurige nieuwe bankbiljetten in zijn zak en ging naar den boer.

Hij stapte naar binnen, praatte wat met den stokouden grootvader bij den haard over het weer en het vee en vroeg toen aan de boerin de tafel af te ruimen, zij zou wel zien waarvoor dat was. Borden en schotels van het avondeten verdwenen, met een doek werd het blad afgeveegd en toen haalde de houtvester de glimmende goudstukken en de ongekreukte bankbiljetten te voorschijn, legde ze in keurige rijen naast elkaar en begon ze te tellen — — — tot 50.000 toe! Toen keek hij triomfantelijk naar den boer en de boerin en zei zonder omhalen: dat biedt u Baron Rothschild voor de weiden, die aan zijn gronden grenzen, 50.000 gulden, contant betaald. Gij behoeft alleen maar een kwitantie te teekenen, de acte kon dan later in de stad wel gepasseerd worden — — —

Nog nooit had de Törnleboer zooveel geld bijeen zien liggen, laat staan op het blanke blad van zijn eigen tafel in zijn eigen huis. Welhaast het dubbele wat zijn heele boerderij wellicht waard was. En dat alleen voor die weiden? Was die baron uit Weenen gek geworden? Of had hij zooveel geld, dat het hem toch niet schelen kon? 50.000 gulden! Aanpakken, natuurlijk, voordat die tafel met al dat geld weer verdween!

De Törnleboer wilde het reeds bij elkaar strijken, toen eensklaps de boerin riep: „Niet doen!"

„Waarom niet?" vroeg de boer geprikkeld.

„Niet doen," zei de vrouw weer.

Nog had hij zijn hand niet teruggetrokken, nog wist hij niet, of hij dan toch niet zèlf zou weten wat hij met **zijn** weiden wilde doen, of daar riep vanuit zijn hoek aan den haard de tachtigjarige: „Niet doen! Luister naar de boerin."

De zoon zag zijn vader aan, doch deze knikte slechts met het hoofd. „Mijn weiden," dacht de boer; maar het drong tot hem door, dat die weiden toch ook eens „mijn weiden" van zijn vader waren geweest en eens weer „mijn weiden" van zijn zoon zouden worden. „Mijn weiden," zei hij half hardop en trok zijn hand terug.

Gespannen wachtte de houtvester. Wat zou hij zeggen? Maar voor hij wat zeggen kon zei de boer: „Als de vrouw en mijn vader het niet willen hebben, doe ik het ook niet." En dezelfde koppigheid, waarmee hij zooeven tegen den wil van zijn vrouw had willen doorzetten, sloeg nu om, en de houtvester las heel duidelijk op zijn gezicht dat koppige „nee!" waarop iedere poging zou afstuiten.

Maar zooals onhandige menschen wel meer doen, hij schikte zich niet in zijn mislukking, maar hij begon te praten; hij zei dat de boer stom was, dat die kans niet weer zou keeren, dat als hij het geld weer eenmaal had opgestoken, het te laat zou zijn — — — het baatte nu natuurlijk niets meer, het stijfde den boer slechts, die nu met een rechten rug en zijn kop achterover geworpen bij alles alleen maar dat korte „Nee!" liet hooren.

Baron Rothschild was boos. Met 50.000 gulden had die stomme houtvester het niet eens kunnen klaarspelen. Had hij het zelf maar gedaan. „Geld speelt daar geen rol," had de houtvester gezegd. Hij moest lachen! „Voor geld is alles te koop; het hangt er maar van af hoeveel je biedt." Maar dat begreep hij wel, het zou nu een duur grapje worden en toch moest hij die weiden nu eenmaal hebben.

Hij liet den houtvester nog eens bij zich komen en alles vertellen.

„Het komt op twee dingen aan," zei hij: „ten eerste genoeg bieden, en ten tweede op de juiste wijze bieden. Genoeg was het zeker, dus heb je niet op de juiste wijze geboden. Ik zal het zelf doen."

„Maar wil mijnheer de Baron dan . . ." —

„Natuurlijk, ik ga zelf naar Reichenau."

„Mijnheer, het zal niet gaan, u weet niet hoe deze boeren aan hun grond vastzitten."

Een week later begaf Nathaniel Rothschild zich in hoogst eigen persoon naar Reichenau en trad bij den Törnleboer binnen.

Hij begon meteen op de weiden te bieden: 55.000 gulden — 60.000 gulden — — — —

De boer stond niet meer zoo vast in zijn schoenen, dat zag de jood wel, ook al deed hij nog zoo hardnekkig, en zei hij zijn korte „Nee!"

70.000 gulden — 75.000 gulden — De boer bleef star, maar zei geen „nee" meer.

Nu nog de vrouw, dacht de baron.

De vrouw had in die week de gedachte aan al dat geld niet kunnen loslaten. Zouden zij niet de rest van de hoeve ook kunnen verkoopen? En dan? Dan kochten ze een andere, of gingen naar de stad; ze zouden rijk zijn.

De fijne menschenkenner daar tegenover haar verstond die onuitgesproken woorden en een nauwelijks merkbare glimlach ging over zijn geslepen gelaat. Hij wachtte. Toen keek de boer zijn vrouw aan. Zij knikte, heel even, één keer. Den jood was het genoeg en hij schreef een chèque van 75.000 gulden.

In den hoek bij den haard zat de oude grootvader en sliep. Even keek de boer naar hem, alsof hij hulp verwachtte, alsof hij inwendig door een onbestemde onrust werd gekweld, die daar met dien ouden man iets had uit te staan. — Toen reikte de bankier de nog nauwelijks drooge chèque den boer.

„Dat is geen geld! Dat is papier!"

De baron begon te lachen. „Dat papiertje met **mijn** naam er op, is in de heele wereld net zoo veel waard als het beste geld. Ga er maar mee naar de bank in de stad en dan zul je wel zien, hoe graag ze het inwisselen — —"

De boer aarzelde.

„Denk je dat ik voor een domme boer zooveel tijd heb? Vooruit, aanpakken."

Toen werd de boer weer hard; dom? Hij gooide den kop weer in zijn nek en zei „Nee!"

Van al die drukte was de oude grootvader wakker geworden en zoo wendde de baron zich tot hem, denkende tijd te winnen.

„Die domme zoon van je wil zijn weiden nog niet eens voor 75.000 gulden verkoopen!"

„Neen," zei de oude, „want wat zouden wij dan met onze mest moeten beginnen?"

„Verkoopen," zei de bankier.

„De boeren hebben mest genoeg en de stad koopt geen mest."

„Dan laat je hem liggen tot hij vergaan is. Geld hebben jullie nu toch genoeg."

„Mest wordt niet slechter als hij blijft liggen. Wat wordt er

van de mest, wanneer de Törnleboeren geen weiden meer hebben?"

„Verbrand hem dan, als je hem niet kwijt kunt raken."

Toen antwoordde de oude man niet verder. Mest verbranden, het kostbaarste goed van den boer! Mest vernietigen, uit gebrek aan grond?

Toen de bankier het nog eens probeerde, zei de boer kort en goed: „De weiden zijn van mijn geslacht en van de hoeve; ze zijn niet te koop."

Nathaniel Rothschild heeft het slot nooit betrokken. Waarom wel niet?

Het slot Reichenau werd aan een liefdadigheidsvereeniging geschonken en het werd een gesticht.

Toen kwam de wereldoorlog en de inflatie. Het slot werd niet meer onderhouden en verviel.

Jaar in jaar uit rijden de Törnleboeren hun kostbaren mest naar hun weiden. Wat zouden zij aan de 75.000 gulden hebben gehad, die in de stroomversnellingen van dien tijd tot den laatsten cent waardeloos zouden zijn geworden? Dom — en toch niet dom!

Vrij naar HANS FRANCK J. C. N.

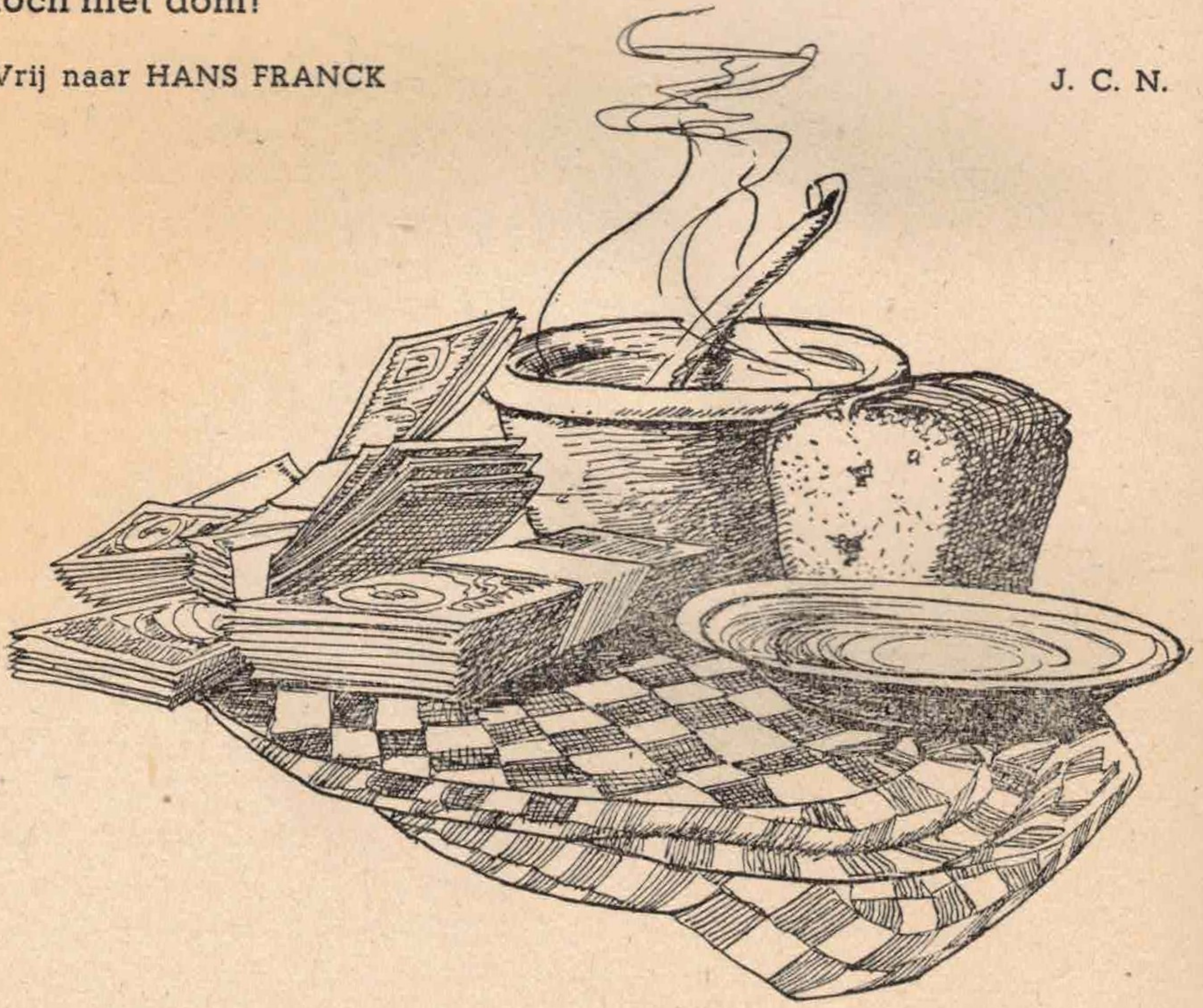

TROUW

GEDACHTEN OP DEN 9 NOVEMBER

„Trouw is een aangelegenheid des harten, nooit van het verstand. Het verstand kan struikelen, het hart moet immer denzelfden polsslag slaan, en wanneer het ophoudt, sterft de mensch, geheel gelijk als een volk, dat de trouw breekt."

HEINRICH HIMMLER

De tijd rond den 9 November is voor ons een tijd van inkeer, een tijd waarop wij ieder jaar opnieuw onze innerlijke verplichting beleven. Wij willen het vorm geven als een verplichting tot trouw.

Daarom willen wij niet de gebeurtenissen van toen bezien, doch slechts den dood der getrouwen ons voor oogen stellen, den dood uit trouw, die zonder voorwaarden aanvaardt wordt als hoogtepunt des levens, als een oogenblik van hoogste en laatste voleinding.

Wij willen daarbij stilstaan en over deze trouw nadenken. Trouw is zulk een oud begrip, zoo diep en zoo vol wonderbaarlijk geloof, zoo vol trotsch en eer en ook evenzeer verbonden met wapenroem en dood als met leven en glans. Werkelijke trouw is zonder voorwaarde. Werkelijke trouw is altijd daar, in ieder uur, zonder onderbreking. Daarom kunnen alleen zij die innerlijk groot zijn deze trouw beleven en dragen. Die weinigen moeten daarom ook sterk en hard en vast aaneengesloten zijn. Wij zijn geroepen de meest consequente Nationaalsocialisten te zijn, zoo wilde de Führer het.

In een tijd met zooveel gekunstelds, willen wij een zuivere rechtlijnige hartstocht — levend voor de idee van onzen Führer, in trouw.

Wij weten aan welken kant wij staan en dat aan den anderen kant de machten van het universalisme zijn. Ons geloof in onze wereldbeschouwing zal gedragen worden door trouw. Trouw is de ethische voorwaarde voor alles wat groot is, trouw voedt ons op, doet ons rijpen voor dezen grooten tijd, die niet eindigt op de slagvelden, want het universalisme wordt niet daar alleen verslagen!

Onze eed op den Führer eindigt met de woorden: „Zoo

waarlijk helpe mij God." Wanneer wij dat bedenken, weten wij dat het geen lichte aangelegenheid is met den eed van trouw. Wij hebben den eed afgelegd in het bewustzijn van wat hij van ons vordert, in het bewustzijn van de hardte er van. Wij hebben ons daarmee aan den Führer verbonden voor ons leven, aan hem die boven allen uitsteekt, in wien wij het kostbaarste geschenk van God aan ons ras in het huidige tijdsbestek zien.

Door hem en door zijn Nationaalsocialisme is in ons weer Germaansch bewustzijn gewekt. Het is als een bron die lang verstopt is geweest. Maar nu zij weer opengebroken is, stroomt zij met elementair geweld en spoelt alles weg wat haar in den weg staat. Eenvoudig en klaar is dit bewustzijn, maar het vormt wereldgeschiedenis.

Ons, mannen van de ᛋᛋ, heeft het gegrepen, in ons hart en gemoed vond de Führer weerklank, aan dit groote beleven willen wij trouw zijn, niet nu, niet morgen, maar heel ons leven.

„Gelukkig is het geslacht, dat door een strenge noodwendigheid, een verheven politieke gedachte krijgt opgelegd, een gedachte die groot en eenvoudig is, voor allen begrijpelijk en die elke andere idee van haren tijd in haar dienst dwingt."

HEINRICH VON TREITSCHKE

Zulk een verheven, alles beheerschende gedachte hebben wij van den Führer gekregen. Hij verlangt van ons dat wij haar doorzetten.

Zonder Adolf Hitler, den Führer aller Germanen, is dit alles ondenkbaar; hij, ons ideaal, ons Rijk, zij zijn één. Daarvoor willen wij leven en sterven.

Ook waar wij de wegen die hij gaat niet immer begrijpen, één ding staat vast: de idee blijft onwankelbaar en wij hebben het geloof en het sterk vertrouwen, dat hij zijn gigantisch werk voleinden zal.

Trotsch, medebouwers te mogen zijn, beseffen wij dat het gaat om leven of dood, om een strijd waarin van de volgmanschap veel gevergd wordt, maar bovenal trouw.

„Aan U is de tijd, wat hij zijn zal, zal hij door U zijn."

CARL VON CLAUSEWITZ

SCHW. J. C. N.

Helmke von Hemmingstedt

(Vervolg)

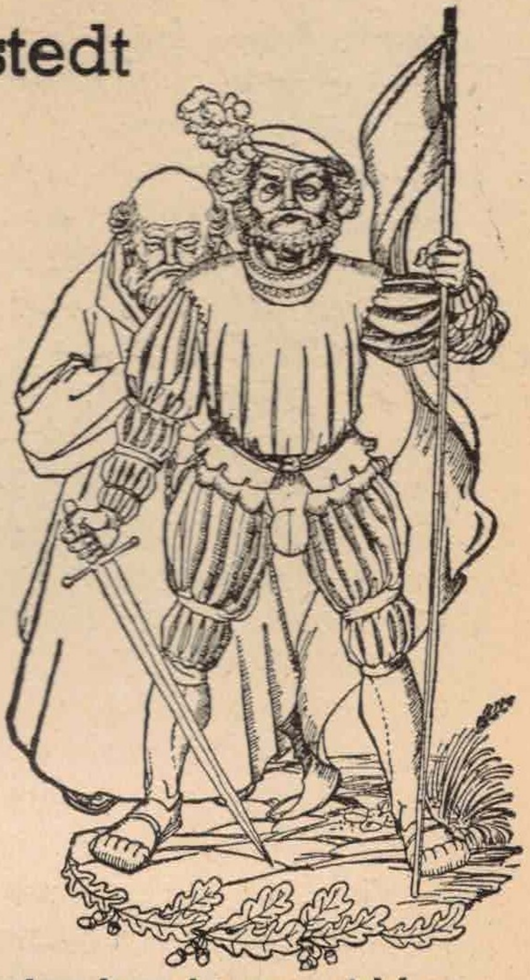

Na de groote overwinning op de indringers hebben de boeren van Dithmarschen haar toegejubeld, overal waar zij zich vertoonde, verdrongen zich duizenden om haar te begroeten en te danken.

Dien avond na den slag was er feest in het gansche land, zelfs in het klooster van Meldorp was de vroolijke menigte binnengedrongen en ging het luidruchtig toe.

Maar de prior loopt door de anders zoo stille kloostergangen met een trek van bitteren ernst op zijn gezicht in gezelschap van den monnik, die door Hennig eens op den burcht van ridder Ratlov op de mestvaalt werd geworpen.

Eindelijk hebben de beide mannen op de tweede verdieping een leege cel gevonden, waar zij ongestoord met elkander kunnen spreken.

De monnik neemt het eerst het woord:

„Hoort gij hoe ze om haar roepen?" vraagt hij den prior.

„Heb slechts geduld," vermaant deze.

„Geduld? Het meisje staat vaster dan ooit in het aardsche leven. Nu op dit oogenblik omhelst zij waarschijnlijk haar Hennig en laat zich door hem naar hartelust kussen. En de boeren komen naar hen toe, beloven hun koeien, paarden en varkens, hout om hun huis te bouwen en riet om het dak te dekken. Voordat wij het weten, zitten zij als boer en boerin op een eigen hoeve!"

„Wees niet voorbarig, broeder!" antwoordt de prior. „Waarom zouden zij dat dan niet? Onder bepaalde omstandigheden zou de kerk bereid zijn zich daar bij neer te leggen. De mantel onzer liefde bedekt alles, wanneer wij bereid zijn hem over een menschenkind uit te spreiden. En zij verdient dat inderdaad. Ook ik zou hiertoe bereid zijn, wanneer het nog maar in dei gloriam kon geschieden. Dan zouden wij erover kunnen

praten. Vooral omdat zij zelf in zekeren zin eigenlijk niet de schuldige is. Het volk laadt dien schuld op haar. Het wil haar slechts zien als een der hunnen. En 't meisje maakt het nog erger. Want zij kan geen schuld zien, in dat wat wij schuld noemen, en het dan ook is."

„Ik begrijp U niet geheel en al. Verklaar U nader," vraagt de monnik.

„Wanneer zij wilde gelooven, dat zij dit alles gedaan heeft in den naam en in opdracht van God, dan konden wij haar aan het leven teruggeven, haar uit den dienst der kerk ontslaan zooals men dat met een krijgsman doet. De kerk is trouwens bij haar optreden niet te kort gekomen. Door een daad van genade konden wij haar zeker los laten." Hij glimlacht flauwtjes. „Wij zouden, wanneer wij niet aan haar ongereptheid vast hielden, slechts iets laten schieten, wat toch niet meer bestaat. Maar wanneer sprak zij of iemand uit dit volk, dat nu door onze kloostergangen dolt, bij dit heele gebeuren over God, sinds zij het zwaard in de vuist nam? Een paar vergrijsde dwazen, ja, die deden het. Verder niemand. Hun allen is hun land tienmaal liever dan de kerk. En het meisje ligt hun dus nader aan het harte dan alle heiligen. Daarin ligt het groote vergrijp. Het is ernstiger dan alle tien doodzonden bij elkander."

„Nu begrijp ik het," knikt de monnik. „Gij zijt bevreesd, dat, wanneer dit zoo voortgaat, de kerk er schade bij zal lijden?"

„Ja inderdaad. Van ouds leeft er onder dit volk van harde stijfkoppen een zekere onverschilligheid ten opzichte der kerk. Slechts door indrukwekkende daden, die geschieden in naam en in opdracht van de kerk, kunnen wij hen opnieuw aan ons binden. Als zoodanig moet ook de daad van Helmke door hen gezien worden. Wij mogen den greep op dit volk niet

verliezen!"

De monnik ziet den prior aan:

„Gij zegt dat, alsof gij reeds een middel hebt gevonden. Is dat inderdaad het geval?"

„Gevonden wel, maar of het helpen zal? Wanneer wij het volk in zijn geheel niet kunnen meekrijgen, dan moet het meisje daartoe als werktuig dienen."

De prior haalt zwaar adem.

„Bedoelt gij een proces op leven en dood?" vraagt de monnik en zijn oogen fonkelen.

„Ja," antwoordt de prior. Hij heeft even geaarzeld met zijn antwoord, maar dan krijgt de geloofsijver op hem de overhand, en hij laat er op volgen:

„Ik weet weliswaar hoe stijfhoofdig en behoudend deze boeren zijn. Zij hangen sterk aan hun oude opvattingen van eer en trouw, die goed beschouwd weinig om het lijf hebben. Zij denken natuurlijk van wel. Daarin ligt een zekere moeilijkheid, maar wanneer wij hun vertellen, dat dit meisje, ook volgens oud gebruik, aan de paal hoort en levend begraven dient te worden, dan zou ik er wel eens één willen zien, die tegen dit proces bezwaar zou durven maken. Hoe de aanklacht dan luidt, doet er voor hen niet veel meer toe. Wanneer de boer eenmaal weet, hoe het met haar gesteld is, dan gelooft hij de rest ook wel. En wij ontnemen aan het volk zijn heilige, zonder dat het er iets van bemerkt."

De monnik vraagt nog verder en de prior laat zich niet lang bidden. Het fanatisme is in hem ontwaakt:

„Men houde mij niet voor hardvochtig, maar in deze aangelegenheid mag mijn hart niet meespreken. Het onschuldig wicht, dat zij onder het hart draagt, zij haar gegund. Wanneer wij alle meisjes aan de paal moesten brengen, die in dezelfde omstandigheden verkeeren of verkeerd hebben, zou het land spoedig uitgestorven zijn. In dat opzicht is zij reiner, dan velen die gehuwd zijn. Maar door haar en met haar is dat andere gegroeid, waartegenover de kerk niet onverschillig mag blijven. De kerk mag zich hier niet tot verdediging bepalen, zij moet aanvallen. Strijdbaar is de heilige kerk en wij zijn haar krijgslieden. Dat mogen wij nooit vergeten."

De prior haalt diep adem en vervolgt dan:

„Begrijpt gij mij nog niet? Zijt gij dan blind? Ziet gij niet, wat hier in deze enkele dagen voor uw oogen gebeurt? Hier, monnik, ontstaat een volk! Weet gij wat dat zeggen wil? Bedenk eens, wat er met de kerk geschieden gaat, wanneer het

Heilige Rijk van Rome in volkeren gesplitst wordt! Ons Rijk is van anderen aard. Het geloof bewerkt, dat dit Rijk Gods het eenige is! Wordt het geloof vernietigd, dan blijven er slechts volkeren over! Volkeren als dit! Stammen! Er is maar één Rijk, dat van ònzen Heer en Heiland! En slechts in dàt éëne Rijk is er plaats voor priesters en heiligen! Geen Frankische, Holsteinsche, Deensche! Dat meisje daar ginds, dat zou de eerste heilige van een volk zijn, en dat mogen wij nimmer dulden. Zij stoot Christus en de heilige Moeder Gods van hun troon, wanneer zij zelve in leven blijft.

Laat in den nacht ontmoet Helmke den prior.

Hij vraagt haar naar het vaandel.

Zij vertelt hem in het kort, waardoor de schacht werd gebroken. Met zekeren schuwen tegenzin.

„Het vaandel dus vol met bloed?" vraagt de priester.

„Net als de anderen," geeft zij ten antwoord.

Maar nu komt Hennig tusschenbeide.

„Wat wilt gij van Helmke, heer prior?" vraagt hij met harde stem.

De priester ziet het meisje zwijgend aan en antwoordt dan:

„Ik zocht het vaandel en hoor zooeven, dat de schacht gebroken is. Nu moet er een nieuwe gemaakt worden. Maar wanneer de schacht van een vaandel breekt, dan beteekent dat een vroegtijdige dood voor hem die het droeg."

Er zijn eenige boeren om hen heen komen staan, die den prior openlijk hun misnoegen over dit gezegde te kennen geven. Het ware beter, indien hij beproefde Helmke al het gruwelijke, dat zij op het slagveld had aanschouwd, zoo spoedig mogelijk te doen vergeten. Zij had den dood in het aangezicht gezien, daarmede kon hij haar toch niet verschrikken.

De prior geeft hierop geen antwoord. „Vaarwel," zegt hij dan en maakt het teeken des kruises.

Men vraagt hem, waar hij heen gaat.

„Daarheen, waar ik Hem kan danken voor de overwinning, die hij ons heeft geschonken, iets wat gij allen vergeten hebt."

Maar dan staat Hennig weer met één stap naast hem en voegt hem toe:

„Wij hebben tot God gesproken met onze zwaarden. Iedere houw was een gebed en een dankzegging tegelijk!"

„En aan wien hebt gij dan de overwinning te danken?" vraagt nu de priester.

„Aan Helmke, aan onze Helmke!" roepen dan allen, die des

priors vraag gehoord hebben. Als een jubelkreet klinkt dit getuigenis door den nacht.

Helmke wenkt om stilte en wanneer allen zwijgen zegt zij zacht: „Wij hebben ons zelf geholpen en daarom stond God ons ter zijde."

De prior ligt voor zijn bidstoel geknield in vurig gebed.

„Er is slechts één Rijk, Heer, en dat is het Uwe in alle eeuwigheid — — gij duldt geen andere goden voor Uw aangezicht. Om U zijn slechts Uw Heiligen —

Er mag niemand zijn, dien het volk op zijn schild verheft — Zij mogen uit eigen midden koningen hebben, maar geen heiligen — Zij mogen Helmke niet ten troon verheffen, want slechts U past een kroon, onder hen die heilig zijn, vinde geen mensch een plaats — Heilig zijn kan slechts hij, die voor U gestorven is — niet een mensch, die levend op deze zondige aarde rondgaat — Helmke is de gevaarlijkste van allen voor Uw luister, o, Heer, want zij is een moeder en uit een moeder groeit al het levende. Haar kind zij gezegend, maar hier kan het tot een vloek worden — Heer zie toe op wat zij heeft gedaan — Zij nam Uw heilige vaan en ging er mede ter overwinning, zonder U en de Uwen — Zij spreekt heidensche taal, waar zij gaat en staat — Zij is een afvallige, die haar ketterij openlijk belijdt — Heere mijn God, sta Uw dienstknecht bij...."

Dienzelfden dag vertrok er een renbode naar Bremen om den inquisiteur te verzoeken, de zaak tegen Helmke von Hemmingstedt in handen te nemen.

(Wordt vervolgd)

HENRIK HERSE

F. C. G.

SS-Mann
Jan Geldhof . . . . geb. 4 Juni 1921
gest. 12 Juni 1942
kantoorbediende

SS-Sturmmann
Leo Hellebrand . . . . . geb. 21 Juli 1921
gev. 17 Maart 1942
schilder

SS-Sturmmann
Petrus v. d. Heijden . . . geb. 1 Maart 1920
gev. 15 Mei 1942 bij Polowoi-Droskowo
kantoorbediende

SS-Mann
Cornelis Kikkert . . . . geb. 27 Juli 1917
gev. 30 Sept. 1942 bij Ostraja
schilder

SS-Sturmmann
Dirk Jan Klein-Nagelvoort . geb. 22 Maart 1922
gev. 14 Augustus 1942
timmerman

SS-Mann
Hendrik Klok . . . . geb. 1 Augustus 1921
gev. Dec. 1941 bij Droskowo
slager

SS-Mann
Johannes de Lang . . . . geb. 14 Juli 1914
gev. 24 Nov. 1941 bij Bolschekrepinskaja
arbeider

SS-Rottenführer
Herman Lensing . . . . . geb. 31 Augustus 1916
gev. 27 September bij Kamenka
stoker

SS-Mann
Gerrit Molenaar . . . . geb. 29 Augustus 1920
gev. 10 September bij Kamenka
tuinier

SS-Mann
Hendrik Mulder . . . . geb. 30 April 1923
gev. 27 Januari 1942 bij Upenskaja
landbouwer

SS-Mann
Robert Reilingh . . . . . geb. 20 Januari 1922
gev. 1 Maart 1942 bij Sossna
leerling Techn. school

SS-Mann
Sietze Schoonderwaldt . . geb. 24 April 1918
gev. 4 September 1941
schilder

SS-Mann
Johan Timmerman . . . . geb. 5 Juni 1912
gev. 24 Augustus 1941 bij Saporina
rijwielhersteller

SS-Mann
Johan Wetzels . . . . . geb. 1 Mei 1918
gev. 19 Nov. 1941 bij Müllerowo
fabrieksarbeider

SS-Rottenführer
Hubert Wolters . . . . . . geb. 17 Juli 1918
gev. 11 Mei 1942
landarbeider

K 2394

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER